

i Finansudvalget i mange Aar uden at kende Finansudvalgets Protokol, og har kunnet sidde i mange Aar her i Tinget uden at kende de Forhandlinger, som have fundet Sted her, hvor i alt Fald Krigsminister Schnack et Par Gange har udtalt sig om Statens Arbejde for private.

Det ærede Medlem læste et Citat op af min Tale i Næstved, hvor jeg havde talt om, at Forsvarssagen ikke maatte løses uden om Folket. Ja, det har jeg talt om, og det mener jeg. Det er min Mening, at naar vi komme saa vidt, at vi kunne forelægge en virkelig Forsvarsplan, som vi kunne forhandle med Folketinget om, og maaske opnaa Enighed med Folketinget om, vil Folket blive spurgt, om det da vil kendes ved denne Plan, og saa vil Ministeriet staa og falde med sin Plan, det er sikkert nok. Men heller ikke det Citat, som det ærede Medlem læste, passer paa denne Sag, thi her viser det sig netop, at jeg ønsker at være i Overensstemmelse med Rigsdagens Ønske, at være i Overensstemmelse med Finansudvalget. Saa snart Finansudvalget ønskede, at vi skulde have en Forhandling om Sagen, og havde ønsket Spørgsmaalet løst paa den Maade, at Overskuddet, det, der indvandt, skulde opføres paa Finansloven, var jeg villig til at forhandle derom og villig til at træffe en Overenskomst. Og vi have truffet en Overenskomst, og det ærede Medlem er enig i Overenskomsten.

Dermed har jeg i Virkeligheden sagt, hvad jeg har at sige i denne Sag. Den synes ikke at være saa indviklet og vidtløftig, som man fra forskellig Side har villet give det Udseende af. Navnlig er der aldeles ikke noget at skjule i Sagen, saa jeg har ikke det mindste imod, at Offentligheden bliver bekendt med denne Sag. Jeg tror, at naar Offentligheden bliver kendt med den i enhver Henseende, vil det ærede Medlem ikke vinde den Tilslutning ude omkring i Landet mod Ministeren, som han tror at kunne gøre Regning paa.

Zahle: Nej, den højtærede Minister har ikke noget at skjule i denne Sag. Det vil sige: der er ikke mere noget at skjule i Sagen, men indtil der krævedes Oplysning om Sagen i Finansudvalget, skjulte han alt, og hvis ikke hele dette Spørgsmaal paa Foranledning af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var blevet rejst, er det klart for mig, at der overhovedet ikke var tilgaaet Rigsdagen nogen som helst Op-

lysning om denne Sag. Men det er altid saadan, at der kommer et vist Tidspunkt, hvor man siger: Nu kan jeg lige saa godt fortælle det hele. Det er, naar det slet ikke kan hjælpe at skjule noget mere.

Naar jeg nu nærmere skal omtale Rekyllaffæren og søge at give en dokumenteret Fremstilling af hele denne Sags Gang, skal jeg tillade mig først at rejse det Spørgsmaal, foranlediget ved den Debat, som har fundet Sted her i Dag: Hvad have vi egentlig haft Systemskifte for her i Landet, naar man hører Venstres Ordfører og Venstres Konseilspræsident og Forsvarsminister staa op og forsvare den Adfærd, der er vist, med: Ja, men det er en 11aarig Praksis. Det, jeg har gjort, have alle Højres Ministre gjort, hvorfor i al Verden skulde jeg ikke kunne tillade mig det samme, som Højres Ministre tillode sig? Det er en Arv fra Højres Ministerier. Det synes, som om der ikke er sket noget Systemskifte, men, som om det nuværende Ministerium helt og holdent har overtaget Arv og Gæld fra Højres Ministerier og agter at fortsætte fuldstændig i det Spor, hvori Højres Ministerier ere gaaede. For øvrigt er efter de hidtil foreliggende Oplysninger Beskyldningen mod Højres Ministerier for, at de alle skulde have drevet den samme Trafik, som den nuværende højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister har drevet paa dette Omraade, uberettiget. Det er en ugrundet Beskyldning ifølge de hidtil foreliggende Oplysninger, at det ene Højreministerium efter det andet paa den Maade skulde have brugt ubevilgede Penge. Efter de Oplysninger, vi hidtil have faaet, er der kun een Højreminister, der har gjort det samme, nemlig Krigsminister Thomsen.

Vi have nu en civil Forsvarsminister, og det er Venstre godt tilfreds med, nemlig at Forsvarsministeren er civil, men af hvilken Grund krævede Venstre, at vi skulde have en civil Krigsminister? Det var af en konstitutionel, en politisk Grund. Grunden var, at Venstre vilde have, at der i Spidsen for vort Militærvæsen skulde staa en Politiker, d. v. s. en Mand, som kunde bringe Ro i Hærens Forhold til Rigsdagen. Vort Militærvæsen havde i en Aarrække staaet i et udæskende Forhold til Bevillingsmyndighederne, og denne udæskende Stilling foranledigede Venstres Ordfører, det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), til den 26. Oktober 1898 under eneste Behandling af Forslag til Beslutning om Konseilspræsident Hørings Forbrug af 500,000 Kr. paa forventet